

Et andet Syn paa „Vredens Dag“

To Tilskuere skriver om Carl Th. Dreyers
Film i Cirkus

CARL Th. Dreyers Film „Vredens Dag“, der i Lørdags havde Premiére i *World Cinema*, er blevet haardt medtaget af Kritiken. Anmelderne har bebrejdet Filmen dens svigtende Tempo og Mangel paa Liv og dramatisk Udvikling, og Kritiken har været usædvanlig enstemmig. Men hvad siger Publikum?

B. T. har bedt to af Gaarsdagens Tilskuere, begge Mænd uden for de professionelle Kritikers Række, ytre sig om deres Syn paa Filmen. Her fortæller en Haandværker og en Akademiker om deres Indtryk af „Vredens Dag“:

Borgerrepræsentant, Tapetsermester
Holger Johannessen:

Naar mange Døgnfluer er glemt

Det er en meget smuk Film, men en meget alvorlig og næsten uden de formildende Omstændigheder, der sædvanligvis anses for nødvendige for at faa det brede Folk til at fylde Huset. Billederne er fortrinlige, og Rollerne er sikkert helt igennem lagt i de rette Hænder. Emnet synes for os Nutidsmennesker at tilhøre en saare fjern Fortid og alligevel griber man sig i efter Tæppets Fald at drage visse Sammenligninger mellem netop den Tid og vor egen, hvor Mennesker hvirvles rundt i et hurtigere Tempo, der dog ikke er mindre tragisk end i Filmen.

Denne Film vil huskes, naar mange Døgnfluer er glemt.

Sekretær, cand. theol. Aage Falk Hansen: En Gyser af stor kunstnerisk Kvalitet

Ære være alle Filmanmeldere, hvis Mening og Vurdering vi med Interesse læser — samtidig med at vi forbeholder os Retten til efter Selvsyn at mene det stik modsatte. Jeg sad i „World Cinema“ og saa „Vredens Dag“ som ganske almindelig Tilskuere med ganske almindelige Forudsætninger, ukendt med filmtekniske Termini etc. etc.

Da der blev blændet af, ønskede jeg oprigtigt, at der maatte blive run paa denne,

baade hvad Indhold og Udførelse angaar, betagende Film. Ellers vil Filmproducenterne med en forstemmende økonomisk Begrundelse — som saa ofte hidtil — kunne afvise udefra kommende Ønsker om Film, der i Alvor og Lødighed ligger et Par Alen over de sædvanlige hyggespredende Film med muntre gags, som man i Almindelighed med Fornøjelse ofrer en Tokrone paa, bl. a. for i et deprimeret Øjeblik at faa sine Lattermuskler sat i Funktion.

Men tilbage til „Vredens Dag“. Jeg mindes ikke at have set Billeder af en saa sublim Skønhed glide hen over det hvide Lærred. Den Instruktør kan min sandten sine Sager; og Skuespillerne præsterer et fremragende Spil. Der er Scener, som er hele Sjølemalerier. Replikkerne falder, som de skal, og naar Ansigterne paa en baade gribende og rystende Maade afspejler, et sjæleligt Indhold, saa gælder det, hvad der i Stumfilmens Dage stod at læse i et køben-

havnisk Biografteater: „Det tavse Sprog er ofte det mest talende“ — ja, og for en Skuespiller tillige det mest fordringsfulde. Men Personerne i „Vredens Dag“ mestrer det paa en uforglemmelig Maade.

Det er mig uforstaaeligt, at man finder Anledning til at kritisere Filmen for det langsomme Tempo. Man kan ofte se en Film af lødigt Indhold, hvor man har Lyst til at tilraabe Instruktøren et *festina lente*: sagtn Farten! Og hvor sjælelige Konflikter som her skal anskueliggøres paa Lærredet, kan det ikke gaa over Stok og Sten. Her er det langsomme Tempo efter min Mening af kunstneriske Grunde en Nødvendighed. Og i øvrigt skorter det jo ikke paa fortættet dramatisk Kraft.

Inden for Malerkunsten er, saa vidt jeg har forstaaet, Portrættet den mest krævende Genre — ogsaa for Tilskuerne. Man skal være i Ro for at kunne tilegne sig det sjælelige Liv, som Maleren har forsøgt at øjensynliggøre i sit Billede; og jeg erindringsfuld ikke i noget Biografteater at have set saa fremragende Portrætkunst, som i „Vredens Dag“.

Og for øvrigt beundrer jeg i lige Grad det Filmselskab og den Instruktør, som har haft Mod til paa det hvide Lærred at levendegøre Begreber som Gud — Synd — Tilgivelse — — — Begreber, som moderne Mennesker efter Sigende ofte befragter som kirkelige og teologiske Antikviteter, men som denne Film maaske kunde give en Anelse om er den egentlige skønebestemmende Virkelighed for ethvert Menneske.